

Deák Ferencz meghalt!

Mint elkésett viszhang adunk kifejezést mi is e három szóban annak a nemzeti és országos fájdalomnak, mely a nagy emlékü s korszak-alkotó **Deák Ferencz** halálával f. év január 28-án sötét gyászszal borult a magyar hazára.

A veszteséget, mely felett a magasan álló trón s ennek ezer éves biztos állványa: a magyar nemzet, egyaránt könyüket hullat: mi nem kísértjük meg gyenge, erőtlenszavakkal mérni meg.

És e fájdalom igaz és őszinte: mint a mily igaz és őszinte volt az, a kit illet.

A nagyoknak vannak magasztalóik életükben s tán bámulóik is halálukban; de az a beasó tisztelet, melylyel **Deák Ferencznek**, míg élt, nemzetiség- és pártkülönbség nélkül egy egész ország hódolt s midőn a pályáját ragyogva megfutott naphoz hasonlóan eltűnt, részvétének az uralkodó háztól a legkisebb kunyhóig mindenki, sőt a külföld is önként sietett kifejezést adni: ez csak a valódi jellemnek jut osztályrészül.

Vajha a könyük kristálycseppjeiben s az egész nemzet fájó szívdobbanásában, melylyel a nagy halott sirjába kísértetett: az ő mély bölcsesége, önzetlen hazaszeretete, a trónhoz és nemzethez való hűsége, páratlan jellemzőlárdsága verne erős gyökeret e hon földén millió meg millió kebelben!

Vajha az a tisztelet, mely **Deák Ferenczet** életében környezte s koporsójára koszorukat fűzött: örökre megmaradna s elveinek követésében századokról századokra nyilatkozniék!

Ez lesz az ő legméltóbb emléke!!